

— Ești foarte importantă. Vreau să te căsătorești cu mine.

— Când? Peste zece ani?

— Nu. Acum. Cît mai repede posibil.

— Cu ce venit? Mama nu-și poate permite să-mi dea nimic. În plus, nu mi-ar da nici dacă ar putea. Ar considera o greșeală să te ajute să trăiești fără să faci nimic.

— Nici nu aș accepta vreun ajutor de la mama ta, spuse Larry. Eu am trei mii pe an. În Paris asta ajunge. Putem avea un apartament micuț și o *bonne à tout faire*. Ne-am simți de minune, draga mea.

— Dar, Larry, nu se poate trăi cu trei mii pe an.

— Sigur că se poate. Mulți oameni trăiesc cu mult mai puțin.

— Dar eu nu vreau să trăiesc cu trei mii pe an. N-am de ce să fac așa ceva.

— Eu m-am descurcat cu jumătate din suma asta.

— Dar în ce condiții!

Privi camera mică și întunecată cu un fior de dezgust.

— Asta înseamnă că am un pic de economii, continuă el. Am putea să mergem la Capri în luna de miere și apoi, în toamnă, am merge în Grecia. Îmi doresc nebunește să ajung acolo. Nu-ți aduci aminte cum vorbeam despre călătoriile în lumea întreagă pe care urma să le facem?

— Sigur că îmi doresc să călătoresc, dar nu așa. Nu vreau să merg la clasa a doua pe vapoare și să suport hoteluri de mîna a treia, fără baie, să mănînc la restaurante ieftine.

— În octombrie trecut eu am călătorit așa prin toată Italia. A fost grozav. Cu trei mii pe an, am putea călători în toată lumea.

— Dar eu vreau copii, Larry.

— E în regulă. Îi luăm cu noi.

— Ești tare caraghios, rise ea. Știi cât costă să ai un copil? Violet Tomlinson a născut anul trecut, a făcut totul cât a putut de ieftin și a costat-o 1250. Și ai idee cât costă o doică?

Devenea tot mai vehementă pe măsură ce-i veneau idei.

— Ești atît de nerealist! Nu știi ce-mi ceri. Sînt tînără, vreau să mă distrez. Vreau să fac toate lucrurile pe care le fac oamenii la vîrsta mea. Vreau să merg la petreceri, vreau să merg la baluri, vreau să joc golf și să călăresc. Vreau să port haine frumoase. Nu-ți dai seama ce înseamnă pentru o fată să nu fie la fel de bine îmbrăcată ca celelalte din grupul ei? Știi ce înseamnă, Larry, să cumperi vechile rochii ale prietenelor tale, după ce s-au plictisit de ele? Și să fii recunoscătoare cînd cineva, din milă, îți dăruiește o rochie nouă? Nu mi-aș permite nici măcar să merg la un coafor decent ca să-mi aranjez părul cum trebuie. Nu vreau să merg cu tramvaiul și cu autobuzul; vreau să am mașina mea. Și ce crezi că aș face eu toată ziua în timp ce tu ai fi la bibliotecă? M-aș plimba pe străzi admirînd vitrinele magazinelor sau aș sta în Grădinile Luxembourg avînd grijă ca odraslele mele să nu facă prostii? N-am avea deloc prieteni.

— Vai, Isabel! o întrerupse el.

— Nu genul de prieteni cu care sînt eu obișnuită. Da, prietenii unchiului Elliott ne-ar invita din cînd în cînd, de dragul lui, dar nu am putea ieși în oraș pentru că nu aș avea haine potrivite, nu ne-am duce în vizită pentru că nu ne-am permite să le întoarcem invitația. Nu vreau să cunosc o mulțime de oameni amărîți și nespălați;

nu am nimic să le spun și ei nu au nimic să-mi spună mie. Eu vreau să trăiesc, Larry!

Conștientiză dintr-odată expresia ochilor lui, iubitoare ca de fiecare dată când se fixa asupra ei, dar blînd amuzată.

— Crezi că sînt caraghioasă, nu? Crezi că sînt trivială și groaznică.

— Nu, nu cred. Cred că tot ce spui e cît se poate de firesc.

Larry stătea cu spatele la șemineu, iar ea se ridică și merse spre el, astfel încît au rămas față în față.

— Larry, dacă numele tău nu ți-ar aduce nici măcar un cent ca venit și ai avea o slujbă din care ai cîștiga trei mii pe an, m-aș căsători cu tine fără nici o clipă de ezitare. Aș găti pentru tine, aș deretica, nu mi-ar păsa ce haine aș avea, m-aș descurca fără nimic, aș considera totul minunat de distractiv pentru că aș ști că e doar o chestiune de timp pînă ai scoate-o la capăt. Dar ceea ce spui tu înseamnă că traiul nostru ar fi sordid, oribil toată viața, fără a avea nimic la care să sperăm. Înseamnă că aș fi nefericită pînă în cea din urmă zi. Și pentru ce? Ca tu să poți petrece ani întregi încercînd să găsești răspunsuri la întrebări pentru care spui tu însuși că nu există răspunsuri. E total greșit. Un bărbat trebuie să muncească. Pentru asta există. Cu asta contribuie la bunăstarea societății.

— Pe scurt, e datoria bărbatului să se așeze la casa lui în Chicago și să intre în afacerea lui Henry Maturin. Crezi că dacă mi-aș convinge prietenii să cumpere acțiunile care îl interesează pe Henry Maturin, aș contribui serios la bunăstarea societății?

— Trebuie să existe și brokeri pe lumea asta și este un mod perfect cinstit și onorabil de a-ți câștiga traiul.

— Ai zugrăvit o imagine foarte sumbră a vieții pe care o poți duce la Paris cu un venit mediu. Știi, de fapt, nu e chiar așa. Te poți îmbrăca cât se poate de frumos fără să mergi la Chanel. Și nu toți oamenii interesanți locuiesc pe lângă Arcul de Triumf și pe Avenue Foch. De fapt, puțini oameni interesanți locuiesc acolo, pentru că în general oamenii interesanți nu au foarte mulți bani. Cunosc destulă lume aici, pictori, scriitori și studenți, francezi, englezi, americani pe care cred că i-ai găsi mult mai antrenanți decât marchizele prăfuite și ducesele cu nasuri lungi ale lui Elliott. Ai o minte ageră și un simț vivace al umorului. Te-ai simți bine să-i auzi schimbînd idei la cină, chiar dacă vinul ar fi doar *vin ordinaire* și dacă nu ai avea un majordom și vreo doi valeți care să te servească.

— Nu fi absurd, Larry. Sigur că mi-ar plăcea. Știi că nu sînt snoabă. Mi-ar plăcea la nebunie să cunosc oameni interesanți.

— Da, într-o rochie Chanel. Crezi că nu și-ar da seama că îi privești cu un fel de condescendență cultivată? Nu s-ar simți în largul lor, așa cum n-ai face-o nici tu, și n-ai avea nici un câștig în afară de a le putea povesti apoi lui Emily de Montadour și Gracie de Château-Gaillard, după aceea, cât de bine te-ai distrat cunoscînd o mulțime de boemi ciudați în Cartierul Latin.

Isabel ridică ușor din umeri.

— Îndrăznesc să spun că ai dreptate. Nu acesta e genul de oameni cu care am fost crescută. Nu sînt genul de oameni cu care să am ceva în comun.

— Atunci cum rămîne cu noi doi?

— Exact cum era și la început. Eu am trăit la Chicago de cînd mă știu. Toți prietenii mei sînt acolo. Tot ce mă interesează este acolo. Acolo mă simt acasă. Acolo e locul meu și al tău. Mama e bolnavă și n-o să se vindece niciodată, n-aș putea s-o părăsesc nici dacă aș vrea.

— Asta înseamnă că dacă nu sînt gata să mă întorc în Chicago nu vrei să te căsătorești cu mine?

Isabel ezită. Îl iubea pe Larry. Voia să se căsătorească cu el, îl dorea cu toată puterea simțurilor ei. Știa că și el o dorea pe ea. Nu-i venea să creadă că într-o confruntare el nu ar fi cedat. Îi era teamă, dar trebuia să riște.

— Da, Larry, exact asta înseamnă.

Bărbatul aprinse un chibrit de pe șemineu, unul din acele chibrituri demodate franțuzești cu sulf ce-ți umplu nările cu un miros înțepător, și își aprinse pipa. Apoi, trecînd pe lîngă ea, merse și se așeză lîngă una din ferestre. Privi afară. Rămase tăcut un răstimp ce păru infinit. Ea rămăsese în picioare ca și înainte, cînd se afla față în față cu el, și se uita la oglinda de deasupra șemineului, dar nu-și vedea reflecția. Inima îi bătea nebunește și era cuprinsă de neliniște. În cele din urmă, Larry se întoarse.

— Aș vrea să te pot face să vezi cît de plină este viața pe care ți-o ofer eu în comparație cu orice ți-ai putea imagina tu. Aș vrea să te pot face să realizezi cît de tulburătoare este viața spirituală și cît de bogată în experiențe. Nu cunoaște limite. E o viață atît de fericită! Un singur lucru i se poate asemana – atunci cînd ești sus, în aer, singur într-un avion, tot mai sus, iar peste tot în jurul tău e doar infinitul. Ești copleșit de spațiul fără limite. Ai un asemenea sentiment de încîntare încît nu l-ai schimba pe toată puterea

și gloria de pe lume. L-am citit pe Descartes zilele astea. Ce liniște, ce binecuvîntare, ce luciditate! Doamne!

— Dar, Larry, îl întrerupse ea cu disperare, nu vezi că-mi ceri ceva pentru care nu sînt făcută, care nu mă interesează și care nu vreau să mă intereseze? De cîte ori trebuie să-ți repet că sînt doar o fată obișnuită, normală. Am douăzeci de ani, peste zece ani o să fiu bătrînă, vreau să mă distrez cît mai pot. Oh, Larry, chiar te iubesc enorm. Toate astea sînt nimicuri. N-o să te ducă nicăieri. Pentru binele tău, te conjur să renunți. Fii bărbat, Larry, muncește ca un bărbat. Nu faci decît să-ți irosești ani prețioși cu care ceilalți fac atît de multe. Larry, dacă mă iubești, n-ai să renunți la mine pentru un vis. Ai avut parte de aventura pe care ți-ai dorit-o. Întoarce-te cu noi în America!

— Nu pot, draga mea. Pentru mine ar echivala cu moartea. Ar însemna să-mi trădez sufletul.

— Oh, Larry, de ce vorbești așa? Așa vorbesc femeile isterice, capricioase. Ce înseamnă toate astea? Nimic. Nimic. Nimic!

— Se întîmplă să însemne exact ce simt eu, îi răspunse el cu o sclipire în ochi.

— Cum poți să te amuzi? Nu-ți dai seama că e ceva groaznic de serios? Am ajuns la o răspîntie și ce facem acum ne va afecta viața întregă.

— Știu. Crede-mă, sînt cît se poate de serios. Isabel oftă.

— Dacă n-ai să ascuți de vocea rațiunii, nu mai rămîne nimic de spus.

— Dar eu nu cred că asta e vocea rațiunii. Cred că ai rostit cele mai teribile prostii din lume.

— Eu?! Dacă n-ar fi fost atît de nefericită, Isabel ar fi rîs. Bietul meu Larry, ești nebun de legat.